

Arrest

nr. 268 398 van 16 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 november 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 12 mei 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Verweerder neemt op 21 september 2021 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Verweerder neemt op 21 september 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort noch van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel aan:

“Schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van en een schending van het artikel 8 EVRM, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel het vertrouwensbeginsel”.

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

“[...] De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Eisende partij heeft effectieve en genestelde banden met België, ... Zij woont sedert 2011 in België en heeft sinds die periode haar leven opgebouwd in België.

Eisende partij heeft dan ook gedurende een ruime periode haar familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

In deze omstandigheden staan de hechte banden met België manifest vast en kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich neer worden neergelegd.

Doordat eisende partij een bevel werd betekend, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Eisende partij zou met name het nodige hebben kunnen doen om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn familiaal leven in België heeft opgebouwd met zijn Belgische familie, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoordelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar zijn land van oorsprong te repatriëren?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verwerende partij heeft nagelaten om het familieleven van eisende partij op één of andere wijze te beoordelen en deze te beantwoorden.

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden. [...]"

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, wijst de Raad erop dat elke uiteenzetting van de wijze waarop dit beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden, ontbreekt. Dit onderdeel van het middel is derhalve, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoekster noch over een geldig paspoort noch over een geldig visum beschikt, zodat haar het bevel wordt gegeven het grondgebied binnen een termijn van dertig dagen te verlaten. Verzoekster verduidelijkt niet waarom deze motivering niet zou volstaan opdat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing en deze bekritiseert, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.5. Verzoekster betwist niet dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat haar op deze grond een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd.

2.6. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat zij alhier effectieve en genestelde banden heeft, die *“zomaar door verwerende partij naast zich neer worden gelegd”*. Zij benadrukt haar jarenlang verblijf alhier, tijdens hetwelk zij haar *“familiaal en sociaal en cultureel leven in België”* heeft uitgebouwd.

2.7. De Raad merkt in deze op dat er zich in het administratief dossier een nota van 15 september 2021 bevindt, die is opgesteld door attaché L.V.D. In deze nota wordt ingegaan op de elementen, vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling verplicht verweerder om, voorafgaand aan de totstandkoming van een verwijderingsmaatregel, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Deze wetsbepaling voorziet niet dat rekening moet worden gehouden met het privéleven of een langdurig verblijf. Uit voormelde nota blijkt dat verweerder zich aldus van deze verplichting heeft gekweten, waarbij in deze nota het volgende kan worden gelezen: *“bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13): 1) Hoger belang van het kind: → betrokkene heeft geen kinderen. 2) Gezins- en familieleven: → Betrokkene haar ouders zijn ook illegaal in het land en kunnen samen met betrokkene het land verlaten. 3) Gezondheidstoestand: Er worden geen medische redenen aangehaald waardoor betrokkene de aanvraag niet in Iran zou kunnen indienen”*. Deze nota maakt tevens gewag van een meerderjarige broer van verzoekster, die sinds 25 februari 2021 alhier legaal verblijft via gezinshereniging. Ook verschaft deze nota een overzicht van verzoeksters verblijfsrechtelijke antecedenten, waarbij blijkt dat verzoekster, naast enkele verzoeken om internationale bescherming, op 11 september 2016 samen met haar ouders een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, die onontvankelijk werd verklaard op 31 oktober 2016, dit bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. In de laatstgenoemde onontvankelijkheidsbeslissing – die zich in het administratief dossier bevindt – werd ingegaan op de door het gezin aangehaalde argumenten van scholing, lang verblijf en integratie. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd verworpen bij arrest nr. 197 141 van 21 december 2017. In dit arrest kan o.a. worden gelezen: *“Zij tonen ook geenszins aan dat het ononderbroken verblijf in België sinds 2011 en 2012, de integratie en sociale banden in België, het werk en de werkbefORTE van de eerste verzoekende partij, het hebben van een bankrekening en een brand- en familiale verzekering, het betalen van belastingen en huurgelden en het niet ten laste vallen van het OCMW, elementen betreffen die het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het buitenland in te dienen.”* Er werd in dit arrest op gewezen dat er niets concreets werd ingebracht waar de aangevochten beslissing stelt, *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”* Verder kan in dit arrest ook nog worden gelezen: *“De Raad wijst er op dat uit de beoordeling in de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij hier zo lang verblijven en hier een privéleven hebben ontwikkeld en een vriendenkring hebben opgebouwd en in België het centrum van hun economische, sociale en persoonlijke belangen hebben. In tegendeel blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij geoordeeld heeft over deze elementen en motiveerde waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen in het buitenland.(...) De verzoekende partijen verduidelijken niet op welke wijze de bovenstaande motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn doordat zij een zeer langdurig verblijf (en een daaruit voortvloeiende integratie, persoonlijke, sociale en economische belangen) hebben in België.”* Ook in het laatste niet-ontvankelijk volgend verzoek om internationale bescherming van 29 november 2019 wordt ingegaan op de integratie van het gezin en de vermeende daaruit voortvloeiende problemen in Iran. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd verworpen bij arrest nr. 211 888 van 5 november 2018. Verzoekster verduidelijkt nergens waarom de beoordeling die werd gedaan in voormelde beslissingen niet meer opgaat en de bestreden beslissing derhalve kennelijk onredelijk of disproportioneel is. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en die getroffen en betekend werd samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, voert verzoekster een voornamelijk theoretisch betoog. De Raad wijst erop dat verzoeksters geval geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, zodat er geen sprake kan zijn van een *“inmenging”* in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Het theoretisch betoog omtrent de inmengingsvoorwaarden, vervat in artikel 8, tweede lid van het EVRM, is derhalve niet dienstig. Alleszins herhaalt de Raad dat in de nota van 15 september 2021, opgesteld door attaché L.V.D., werd ingegaan op verzoeksters gezins- en familieleven, waarbij werd aangegeven dat haar ouders tevens op onwettige wijze in het Rijk verblijven en samen met

verzoekster het grondgebied dienen te verlaten. Er blijkt dan ook niet dat verweerder *“heeft nagelaten om het familieleven van eisende partij op één of andere wijze te beoordelen”*. Wat betreft haar meerderjarige broer, die alhier op legale wijze verblijft, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM vereist dat er voor meerderjarige familieleden, zoals in casu, bijkomende afhankelijkheidsfactoren voorhanden zijn, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoekster – die zelfs haar broer niet uitdrukkelijk vermeldt in haar uiteenzetting in haar verzoekschrift – toont dergelijke afhankelijkheidsfactoren niet aan. Wat betreft het privéleven, kan de Raad enkel benadrukken dat verzoekster in haar uiteenzetting blijft steken in een louter algemene en vage verwijzing naar haar *“effectieve en genestelde banden met België”* en een *“sociaal en cultureel leven”* in België waar ze sedert 2011 verblijft. Voor zover dit al wijst op een beschermenswaardig privéleven is het zo dat dit zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoekster zich ervan bewust diende te zijn dat haar verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het blijkt niet dat er sprake is van dergelijke omstandigheden en verzoekster toont het ook niet aan. Aangezien verzoekster aldus geen blijk geeft van een privé- of familiaal leven dat alhier moet worden beschermd, blijkt geen grondslag voor de verwachting van verzoekster dat hierover in de bestreden beslissing een verdere afweging zou zijn terug te vinden. De eventuele banden van verzoekster met België gaan alleszins niet teloor door een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland, alwaar het haar vrij staat om een verblijfsaanvraag conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet in te dienen, minstens toont verzoekster het tegendeel niet aan. Verder verwacht verzoekster een afweging in de bestreden beslissing inzake *“het leed welke [...] zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten”* maar zij concretiseert dit leed niet verder.

2.9. Verzoekster stelt dat verweerder het nodige diende te doen om bijkomende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens om verzoekster haar standpunt hieromtrent kenbaar te laten maken. Verzoekster toont echter niet aan welke informatie zij bijkomend had kunnen verstrekken, die een invloed zouden kunnen hebben gehad op de totstandkoming van de bestreden beslissing. Zij beperkt er zich toe op louter algemene en vage wijze te verwijzen naar haar *“effectieve en genestelde banden met België”* en haar *“familiaal en sociaal en cultureel leven”*. Deze niet-gespecificeerde informatie volstaat niet om aan te tonen dat zij elementen kon aandragen die de totstandkoming van de bestreden beslissing zouden kunnen hebben beïnvloed.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA